നാലാം ഒപ്പുമരത്തണലിൽ എൻ എസ് മാധവന്റെ പ്രഭാഷണം

ആദരണീയനായ അധ്യക്ഷൻ ശ്രീ ഹസ്സൻ മാങ്ങാട്, വേദിയിലേയും സദസിലേയും സുഹൃത്തുക്കളെ...

ഈ നാലാം ഒപ്പു മരത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കായി ശ്രീ എം എ റ ഷാൻ ക്ഷണിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ വളരെ തിരക്കുള്ള ഒരു കാലത്തിൽ കൂടി കട ന്നു പോകുകയായിരുന്നു. എന്നാലും ഇതിൽ പങ്കെടുക്കണമെന്ന് എനിക്ക് വലിയ ആഗ്രഹമായിരുന്നു. അതിനായി എന്റെ സൗകര്യമനുസരിച്ച് ഇതിന്റെ തീയ്യതി നിശ്ചയിച്ചു തന്ന ഒപ്പുമരത്തിന്റെ പ്രവർത്തകരോട് ഞാൻ എന്റെ ന ന്ദി രേഖപ്പെടുത്തട്ടെ.

വർഷങ്ങൾക്ക് മുമ്പ്, ഇന്ത്യാ വിഷൻ ടെലിവിഷൻകാര് ആ വർഷത്തെ വാർത്തയിലെ വ്യക്തിയായി ആരെ തെരഞ്ഞെടുക്കണം എന്നതിനെ കുറിച്ച് ആലോചിച്ച് തീരുമാനിക്കാൻ ഞങ്ങൾ നാലുപേരുള്ള ഒരു സമിതി രൂപീകരിക്കുകയു ായി. അതിൽ ശ്രീ എം ടി വാസുദേവൻ നായർ, ശ്രീമതി പത്മരാ മചന്ദ്രൻ, കേരളത്തിലെ ഒരു മുൻ ചീഫ് സെക്രട്ടറി, പിന്നെ ഞാനുമാണ് ഉ ായിരുന്നത്. ആ വർഷത്തെ വാർത്തയിലെ വ്യക്തി ആരായിരിക്കണമെന്ന കാര്യത്തിൽ തീരുമാനമെടുക്കുന്നതിൽ ഞങ്ങൾക്ക് യാതൊരു സംശയവുമു ായിരുന്നില്ല. അത് ശ്രീമതി ലീലാകുമാരിയമ്മയാണെന്ന് ഞങ്ങൾ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നത് അങ്ങനെയാണ്. അവരോടൊപ്പം ഈ വേദി പങ്കിടുന്നതിൽ എ നിക്ക് അതിയായ സന്തോഷമു ്.

ഇനി നമുക്ക് 'ഭരണഘടനാ അവകാശങ്ങൾ ലംഘിക്കപ്പെടുമ്പോൾ ഇ നി നാം എന്തു ചെയ്യണം' എന്ന നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ വിഷയത്തിലേക്കു കടക്കാം. ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന നമുക്കു നൽകുന്ന ഏറ്റവും വലിയ അവകാശങ്ങളിൽ ഒന്ന് ജീവിക്കാനുള്ള അവകാശമാണ്. ഭരണഘടനയുടെ 21-ാം വകുപ്പ്അനുസരിച്ച് ഓരോ ഇന്ത്യക്കാരനും ജീവിക്കാനുള്ള അധികാരമു ്. ആ അ ധികാരം നിയമപരമായ കാരണങ്ങൾ കൊ ു മാത്രമേ തിരിച്ചെടുക്കാവൂ എ ന്നാണ് നിബന്ധന. നിയമപരമായ കാരണം എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഒരാളെ ജീ വിക്കാൻ അനുവദിക്കാതിരിക്കുവാൻ തക്ക മതിയായ സാഹചര്യമു ാകണം. ഉദാഹരണത്തിന് ഏതെങ്കിലും കൊലക്കുറ്റത്തിന്റെ ഫലമായിട്ട് അയാളെ തൂ ക്കിക്കൊല്ലുവാൻ, അല്ലെങ്കിൽ ജീവന്റെ മറ്റു തരത്തിലുള്ള ഹാനി, ഗർഭഛിദ്രം, ദയാവധം ഇതെല്ലാം നടപ്പിലാക്കണമെങ്കിൽ അതിന് നിയമങ്ങളും കൃ ത്യമായ നിയമ വ്യവസ്ഥകളും പാലിക്കണമെന്നു ്. ഈ അടിസ്ഥാന തത്വത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിലാണ് നമ്മുടെ ഇന്ത്യൻ സമൂഹം ഇന്നുവരെ ജീവിച്ചു പോന്നിട്ടുള്ളത്.

മാനവരാശിയുടെ ചരിത്രമെടുത്തു നോക്കുകയാണെങ്കിൽ ജീവിക്കാനു ള്ള അവകാശം ഒരു സമൂഹം സ്വയം നൽകുന്നത് 1444-ലാണ്. 'പുളിച്ചാ' എ ന്നു പേരുള്ള ഒരു രാജ്യത്തായിരുന്നു ആദ്യം അതു ായത്. ഇപ്പോൾ ആ രാ ജ്യം മറ്റൊരു പേരിലാണ് അറിയപ്പെടുന്നത്. എങ്കിലും ആരാജ്യം നിങ്ങൾക്കി ന്ന് സുപരിചിതമാണ്. ഈ വർഷം ലോകക്കപ്പ് ഫുട്ബോളിന്റെ ഫൈനലൽ സിലെത്തിയ ക്രൊയേഷ്യ. ഏതാ ് 600 വർഷങ്ങൾക്ക് മുമ്പ് ക്രൊയേഷ്യക്കാർ സ്വയം നൽകിയതാണ് ജീവിക്കാനുള്ള അവകാശം. ഇതിന് ശേഷം 1776-ൽ അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകൾ നിലവിൽ വന്നപ്പോൾ അന്തസോടെ, അഭിമാനത്തോടെ, തുല്യതയോടെ, സമത്വത്തോടെ, ജീവിക്കാനുള്ള അവകാശം അവരും സ്വയം നൽകി. ഇത് മാനവരാശിക്ക് മുഴുവൻ അത്യാവശ്യമാണ് എന്ന തോന്നൽ 1948-ൽ പുറത്തിറങ്ങിയ സർവ ദേശീയ മനുഷ്യാവകാശ പ്ര ഖ്യാപനത്തിലൂടെ(ഡിശ്ല്യമെഹ ഉലരഹമൃമശേീി ഔാലി ഞശഴവലേ) നിലവിൽ വന്നു. അതിൽ ഇന്ത്യയും ഒപ്പു വെച്ചിട്ടു ്.

അതിന്റെ 25-ാം ആർട്ടിക്കിൾ പ്രകാരം എല്ലാവർക്കും അവരുടെ നല്ല ജീ വിത നിലവാരം പുലർത്തുവാനും ആരോഗ്യത്തിനും സൗഖ്യാവസ്ഥയ്ക്കും അനുസരിച്ചുള്ള ആവാസവും ചികിത്സാ സൗകര്യവും വേ താണ്. ഇത് ഇ ന്ത്യ ഒപ്പു വെച്ചിട്ടുള്ള സർവ ദേശീയ മനുഷ്യാവകാശ വിളംബരം ഉറപ്പു നൽ കുന്ന കാര്യമാണ്. ഇതിന് ശേഷം ഈ വിഷയം മുന്നോട്ടു പോയിക്കൊ ിരുന്നു. തുടർന്ന് 1950-ൽ ഇന്ത്യയുടെ ഭരണഘടന നിലവിൽ വന്നു. ഞാൻ നേര ത്തെ സൂചിപ്പിച്ചതു പോലെ ആ ഭരണഘടനയുടെ 21-ാം വകുപ്പ് അനുസരി ച്ച് നിയമവിധേന അല്ലാത്ത മാർഗങ്ങളിൽ കൂടി ഒരു ഇന്ത്യക്കാരന്റെയും ജീ വിതം എടുക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല എന്ന വ്യവസ്ഥ ഉറപ്പാക്കി. എന്നാൽ ന മ്മുടെ ഭരണഘടനയിൽ ചെറിയൊരു കുറവ് അപ്പൊഴു ായിരുന്നു. യഥാർ ഥത്തിൽ ചെറുതല്ല, വലിയൊരു കുറവ് തന്നെ ആയിരുന്നു അത്. അതായത് ആരോഗ്യത്തിനുള്ള മൗലീക അവകാശം.

ആരോഗ്യത്തിനുള്ള മൗലീകാവകാശം ഇന്ത്യക്കാർക്ക് ഇല്ല എന്നുള്ള ത് ഒരു വലിയ കുറവാ യിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ കുറവ് സുപ്രീം കോടതിയുടെ തുടർച്ചയായ വിധികളിൽ കൂടി മാറുക യും നികത്തപ്പെടുകയും ചെയ്തു. 1970-കൾ മുതൽ തന്നെ എവിടെയെല്ലാം ഭരണഘടന നിശ ബ്ദമാണോ, എ വിടെയെല്ലാം നിയമങ്ങൾ ഭരണഘടനയ്ക്ക് എതിരാണോ അവിടെയെല്ലാം സുപ്രീം കോടതി ഇടപെട്ടു തുടങ്ങുന്നു ്.

അന്ന് ബീഹാറിലും യു പിയിലും മറ്റും തൊഴിലാളികളുടെ ജീവിതം ദു സ്സഹമാക്കുന്ന നിയമ വിരുദ്ധമായ ഒരേർപ്പാടു ായിരുന്നു. ഏതെങ്കിലും അ ത്യാവശ്യകാര്യത്തിന് തൊഴിലുടമകളിൽ നിന്നും അവർ കടം വാങ്ങിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഉടമ അവരെ ജീവിത കാലം മുഴുവൻ അടിമകളാക്കി സൂക്ഷിക്കുന്ന ഒരു പരിപാടി ആയിരുന്നു അത്. കേരളത്തിലും അതു ായിരുന്നു. അതിനെ പറ്റി കെ പാനൂർ വളരെ വിശദമായി തന്നെ എഴുതിയിട്ടു ്. ഇത്തരക്കാരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും ഉന്നമ നത്തിനുമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരു എൻ ജി ഒ ആണ് ബന്ധ്വാ മുക്ത ആന്തോളൻ. അവർ ഈ തൊഴിലാളികളു ടെ പ്രശ്നങ്ങളുമായി 1984-ൽ സുപ്രീം കോടതിയെ സമീപിക്കുകയു ായി. അന്ന് സുപ്രീം കോടതി അസന്നിഗ്ദമായിട്ട് പറഞ്ഞു വച്ച ഒരു കാര്യമു ്. മനുഷ്യന്റെ ജീവിക്കാനുള്ള അവ കാശം എന്നു പറഞ്ഞാൽ അത് മൃഗതുല്യം ജീവിക്കുന്നതല്ല; മറിച്ച് നല്ല അന്തസോടെ, ആരോഗ്യ ത്തോടെ ജീവിക്കുന്നതാണ് എന്ന്.

ഇതിന് ശേഷം 1989-ൽ പരമാനന്ദ് ഖത്ര എന്നൊരു വ്യക്തി സുപ്രീം കോടതിയെ സമീ പിക്കുകയു ായി. റോഡുകളിലും മറ്റും വ ിയിടിച്ചോ മ റ്റോ ഒരാൾ വീഴുകയാണെങ്കിൽ അയാളെ ചികിത്സിക്കേ ത് ആരാണ് എന്ന കാര്യത്തിലുള്ള വ്യക്തതയായിരുന്നു അയാൾക്കാവ ശ്യം. അതിനെ തുടർന്ന് സുപ്രീം കോടതി പുറപ്പെടുവിച്ച വിധിയിൽ അവരെ ചികിത്സിക്കാനുള്ള ഉ ത്തരവാദിത്വം(ശിമെീേ ്യേലമാലിേ മുമശേലി)സർക്കാരിന്റേതാണ് എന്ന് അസന്നിഗ്ദമായി പ്രഖ്യാപി ക്കുന്നു ്. ഇതാദ്യമായിട്ടാണ് ചികിത്സ സർക്കാരിന്റെ ചുമതലയാണെന്ന് സുപ്രീം കോടതി വ്യക്ത മാക്കുന്നത്.

അടുത്തതായി വന്ന കേസ്, അതാണ് നാടകീയമായി ഭരണഘടനയിൽ ആരോഗ്യത്തിനുള്ള അവകാശം കൊ ു വരുന്നത്. കൺസ്യൂമർ എജുക്കേഷൻ ആന്റ് ഹെൽത്ത് റിസർച്ച് സെന്റർ എന്ന സ്ഥാപനമാണ് അതിനുള്ള സാഹചര്യം ഒരുക്കുന്നത്. അവർ എൻഡോസൾഫാൻ കേസികളിലും ഇട പെട്ടവരാണ്. 1995-ലാണ് അവർ ഇന്ത്യയിലെ ആസ്ബറ്റോസ് ഇന്റസ്ട്രിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട തൊഴിലാ ളികളുടെ പ്രശ്നങ്ങളുമായി സുപ്രീം കോടതിയുടെ മു മ്പിലെത്തുന്നത്. ആസ്ബറ്റോസ് എന്നു പറ ഞ്ഞാൽ വളരെ ചെറിയ നാരുകൾ
ഉപോൽപ്പന്നമായി ഉ ാക്കുന്ന ഒരു വസ്തുവാണ്. അത് കനിക്കുന്നിടത്ത് പ ണിയെടുക്കുന്ന തൊഴിലാളികളുടെ ശ്വാസകോശത്തിൽ ഈ നാരുകൾ പോ യി അവർ കാലാന്തരത്തിൽ ടി ബി പോലുള്ള മാരക രോഗങ്ങളുടെ അടിമകളാകുന്നു. ഇതിനെതിരായിട്ടാണ് കൺസ്യൂമർ എജുക്കേ ഷൻ ആന്റ് ഹെൽത്ത് റിസർച്ച് സെന്റർ സുപ്രീം കോടതിയിൽ പോയത്. തൊഴിലാളികൾക്ക് വേ ി

യുള്ള അടിയന്തിര ആരോഗ്യ പരിരക്ഷ നൽകേ ത് ഭരണകൂടത്തിന്റെ ചുമതലയാണ് എന്നാണ് അന്ന് സുപ്രീം കോടതി അസന്നിഗ്ദ്ധമായിട്ട് വ്യക്തമാക്കിയത്.

അതു മാത്രമല്ല, അതിനും ഒരു പടികൂടി മുന്നോട്ട് കടന്ന് മനുഷ്യർക്ക് ആരോഗ്യകരമായി ജീവിക്കാനുള്ള സ്ഥിതിവിശേഷം ഒരുക്കേ ബാധ്യത യും ഭരണകൂടത്തിൽ നിക്ഷിപ്തമാണ് എന്ന് കൂടി സുപ്രീം കോടതി പറ ഞ്ഞു വെക്കുകയു ായി. അവിടെയാണ് എൻഡോസൾഫാൻ പ്രശ്നം ശരി ക്ക് തെളിഞ്ഞു വരുന്നത്. ഇന്ത്യാ ചരിത്രത്തിൽ നാഴികക്കല്ലായി മാറിയ ഈ വിധിക്ക് ശേഷം ആരോഗ്യം ഓരോ ഇന്ത്യക്കാരന്റെയും മൗലീകമായ അവകാശമായി തീർന്നു. ആ മൗലീക അവകാശ ത്തിന്റെ ലംഘനത്തിനെതിരായിട്ടാണ് നമ്മളിന്നിവിടെ ഒത്തു ചേർന്നിരിക്കുന്നത്.

2001-ൽ എൻഡോസൾഫാൻ പ്രശ്നത്തിന് തതുല്യമായി വെക്കാവുന്ന ഒരു കാര്യവുമായി മറ്റൊരാൾ സുപ്രീം കോടതിയെ സമീപിക്കുകയു ായി. കോൺഗ്രസ് എം പിയായ മുരളി ദേവറയാ യിരുന്നു അത്. പൊതുസ്ഥലങ്ങളി ലെ പുകവലി നിരോധിക്കണം എന്നതായിരുന്നു അദ്ദേഹ ത്തിന്റെ ആവശ്യം. പൊതുസ്ഥലങ്ങളിലെ പുകവലി പൊതുജന ആരോഗ്യത്തിന് എതിരാണ് എ ന്നതു കൊ ് ആ കാര്യം പരിഗണിക്കുവാൻ സുപ്രീം കോടതി സംസ്ഥാന സർക്കാരുകൾക്ക് നിർദ്ദേശം നൽകുകയാണ് ഉ ായത്.

2004-ൽ മറ്റൊരു കേസ് സുപ്രീം കോടതിയുടെ പരിഗണനയ്ക്ക് വന്നു. വള റി ഹെൽത്ത് അസോസിയെഷൻ ഓഫ് ഇന്ത്യ എന്ന സംഘടനയായി രുന്നു ഹരജിക്കാർ. അന്നുവരെ എയ്ഡ്സ് രോഗികളുടെ രോഗം തടയുക എന്നതുമാത്രമായിരുന്നു സർക്കാരിന്റെ ചുമതല. എന്നാൽ സംഘട നയുടെ ഹരജിയിൻമേലുള്ള വിധിയിൽ അത് ചികിത്സിക്കേ തും കൂടി സർക്കാരി ന്റെ ഉത്തരവാദി ത്വമാണ് എന്ന് സുപ്രീം കോടതി വിധിക്കുകയാണ് ഉ ായത്. അതനുസരിച്ച് ഇപ്പോൾ ഏതാ ് 25 ശതമാനം എയ്ഡ്സ് രോഗികൾക്ക് സർക്കാർ സൗജന്യമായി ചികിത്സ നൽകുന്നു ്.

അങ്ങനെ ലോക രാഷ്ട്രങ്ങൾക്കൊപ്പം തന്നെ ഇന്ത്യയിലും ഭരണഘട നാപരമായി പൊതുജ നാരോഗ്യം ഓരോ വ്യക്തിയുടെയും, ഓരോ പൗരന്റെ യും അവകാശമായി തീർന്നിരിക്കുകയാണ്. ഭരണഘടനയുടെ 21-ാം വകുപ്പ് അനുസരിച്ച് നമുക്ക് ആരോഗ്യ സംരക്ഷണ അവകാശവും ജീവിക്കാ നുള്ള അവകാശമു ്. ഇതിനൊപ്പം തന്നെ 39 ഇ വകുപ്പനുസരിച്ച് എല്ലാ മനുഷ്യർ ക്കും ആരോഗ്യ കരമായി ജോലി ചെയ്യാനുള്ള അവസരം ഉ ാവണം എന്നു പറയുന്നു ്. അവൻ ഗതികെട്ട് ജോലി ചെയ്യാൻ പാടില്ല എന്നും ആ വകുപ്പ് നിഷ്കർഷിക്കുന്നു. 43-ാം വകുപ്പു പ്രകാരം പോഷകാഹാ രവും പൊതുജനാരോഗ്യവും ഉറപ്പുവരുത്തേ ത് സർക്കാരിന്റെ ചുമതലയാണെന്നും വ്യക്ത മാ ക്കുന്നു ്.

ഇങ്ങിനെ ഒരുകൂട്ടം നി നിയമങ്ങളുടെ പരിരക്ഷ പൗരന് ഉറപ്പു വരുത്തുന്ന പരിണാമ ത്തിന്റെ അറ്റത്താണ് നമ്മൾ നിൽക്കുന്നത്. ഇതൊക്കെ ഇവി ടെ പലപ്പോഴായി നടപ്പാക്കപ്പെട്ട തീരു മാനങ്ങളാണ്. 1995-ൽ പാർലമെന്റ് പാ സാക്കിയ നാഷണൽ എൻവൈറോൺമെന്റ് ട്രൈബ്യൂണൽ ആക്ട് പ്രകാരം ഇവിടെ ഒരു ട്രൈബ്യൂണലിനെ നിയമിക്കണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെടുകയു ായി. അതിന് മനുഷ്യാവകാശ കമ്മീഷന്റെ അനുമതിയുമു ്. ഇതിന്റെ പിന്നാലെ യാണ് 1998-ൽ ബ്രസീ ലിലെ റിയോ ഡി ജെനീറോയിൽ ഭൗമ ഉച്ചകോടി അരങ്ങേറുന്നത്. റിയോ സമ്മിറ്റിൽ ഇന്ത്യ പങ്കെടു ക്കുകയും തീരുമാനങ്ങളിൽ ഒ പ്പു വയ്ക്കുകയും ചെയ്തിട്ടു ്. ഉച്ചകോടിയിൽ കൈകൊ ് തീരുമാനങ്ങളിലെ 15-ാമത് പ്രിൻസിപ്പിൾ, അത് വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ്. ഒരു രോഗത്തി ന്റെ കാരണം എന്താണെന്ന് അന്വേഷിച്ചു പോകേ തില്ല, പക്ഷെ, പൊതുജ നങ്ങൾക്ക് അസ്വസ്ഥതയു ാക്കുന്ന എന്തെങ്കിലും കാര്യം അതിലുെ ങ്കിൽ അതിനെ നിർമാർജനം ചെയ്യുവാൻ തീർച്ച യായും മുന്നോട്ടു വരണമെന്ന നി ഷ്കർഷ അതിലു ്.

നാഷണൽ ഒക്യുപേഷണൽ ഹെൽത്ത് ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിന്റെ പഠനമനുസരി ച്ച് എൻഡോ സൾഫാനും ഇവിടുത്തെ രോഗവും തമ്മിൽ അഭേദ്യമായിട്ടുള്ള ബന്ധമു ന്ന് സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരി ക്കുന്നത് ഈ അവസരത്തിലാണ്. റിയോ ഡി ജെനീറോയിലെ ഭൗമ ഉച്ചകോടിയുടെ കരുതൽ നട

പടി എന്ന നിലയിൽ രോഗവും രോഗകാരണവുമായി ബന്ധമില്ലെങ്കിലും പ്രശ്ന പരിഹാരത്തിന് നടപടി എടുക്കണം എന്നാണ് വ്യവസ്ഥ. അതിന്റെ പേരിലാണ് ഇന്ന് സിഗരറ്റ് ഉൾപ്പെടെയുള്ള എല്ലാ പുകയില ഉൽപ്പന്നങ്ങളുടെയും പാക്കറ്റുകൾക്ക് മുകളി ൽ പുകവലി ക്യാൻസറിന് കാരണമായേക്കാം എന്ന പരസ്യം നമ്മൾ കാണുന്നത്. അതേ സമയം പുകവലിയും ക്യാൻസറും തമ്മിലുള്ള അഭേദ്യമായ ബ ന്ധം ഇപ്പൊഴും കൃത്യമായി തെളിയിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല എന്നതും വസ്തുതയാണ്.

പാകിസ്ഥാനിൽ, മൊബൈൽ ടവറുകളിൽ നിന്നു ാകുന്ന മാഗ്നറ്റിക് പ്രസരം മനുഷ്യന്റെ ആരോഗ്യത്തിന് ഹാനികരമാണോ അല്ലയോ എന്ന് ചി ന്തിക്കാനും അതിനെതിരായി ഉടനടി ശക്തമായ നടപടി എടുക്കാനും അവരുടെ സുപ്രീം കോടതി നിർദ്ദേശം നൽകുകയു ായി. റിയോ ഡി ജെനീറോ യിലെ ഭൗമ ഉച്ചകോടിയുടെ 15-ാമത് പ്രിൻസിപ്പിളിന്റെ ചുവടു പിടിച്ചായിരു ന്നു അത്. ഇങ്ങനെ വളരെ വ്യക്തമായ നിയമങ്ങളുടെ ഭൂപടം നമ്മുടെ മു മ്പിൽ തുറന്നു കിടക്കുമ്പൊഴാണ്, നേടിയെടുത്ത അവകാശങ്ങൾ എല്ലാം നടപ്പിലാക്കാൻ വേ ി പിന്നെയും ഒരു ഒപ്പുമരം കൂടി വേണമെന്ന് വരുന്നത്.

ഒരുപക്ഷെ, ഇന്നുവരെ നടന്ന മൂന്ന് ഒപ്പുമരങ്ങളേക്കാൾ പ്രയാസമേറിയതും ഇതായിരിക്കും. ബാക്കിയെല്ലാത്തിനും പ്ലാന്റേഷൻ കോർപ്പറേഷനിൽ നി ന്നും അനുവദിച്ച തുക കിട്ടിയില്ല എന്ന് പറയാൻ നമുക്കൊരു കാരണമു ാ യിരുന്നു. അതുപോലെ എൻഡോസൾഫാൻ കീടനാശിനി ഇന്ത്യയിൽ നിരോധിക്കണമെന്ന് മുദ്രാവാക്യവും ശക്തമാക്കി. ഇതെല്ലാം പെട്ടെന്ന് മനസിലാകു ന്ന കാര്യങ്ങളാണ്.

എന്നാൽ ഇത്തവണ നമ്മൾ ആവശ്യപ്പെടുന്നത് ഈ രോഗികളുടെ പരിചരണത്തിന് സ്ഥായി രൂപത്തിലുള്ള ഒരു വ്യവസ്ഥ വേണമെന്നുള്ളതാണ്. അ തിന് വേ ിയുള്ള മാർഗങ്ങളായി നാഷണൽ എൻവൈറോൺമെന്റ് ട്രൈബ്യൂ ണൽ ആക്ട് അനുസരിച്ചുള്ള ഒരു ട്രൈബ്യൂണൽ സ്ഥാപിക്കുക, അവർക്ക് പാലിയേറ്റീവ് പരിരക്ഷ ഉറപ്പാക്കുന്ന തരത്തിൽ ഒരു ആശുപത്രി ആരംഭിക്കു ക തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങളാണ് ഉറപ്പാക്കേ ത്. ഈ ഒരു പടിയും കൂടി കടന്നാ ൽ മാത്രമെ ഇത്രയും നാൾ നീ ു നിന്ന, ലോകശ്രദ്ധ ആകർഷിച്ച ഈ സമരത്തിന്, സ്ഥായിയായ ഒരു പരിണാമം, പരിസമാപ്തി ഉ ാ വുകയുള്ളൂ.

എൻഡോസൾഫാൻ പ്രശ്നം ആദ്യമായിട്ടു വന്നപ്പോൾ കേരളത്തേക്കാ ൾ മുമ്പേ കർണാടക സർക്കാർ അത് നിരോധിച്ചു. വളരെ പുരോഗമന സ്വഭാവമുള്ള കേരള സർക്കാർ എന്തുകൊ ് അവർ ചിലവാക്കിയ തുക മനുഷ്യാവകാശ കമ്മീഷന്റെ നിർദ്ദേശമു ായിട്ടും കേന്ദ്ര സർക്കാരിൽ നിന്ന് തിരിച്ചു പിടിക്കാൻ, മടി കാണിക്കുന്നു എന്നത് അത്ഭുതപ്പെടുത്തുന്ന കാര്യമാണ്. ആ മടിയിൽ നിന്നും അവരെ ഉണർത്താൻ കൂടി ഈ ഒപ്പുമരത്തിന് സാധിക്കട്ടെ. ഇത്രയും പറഞ്ഞു കൊ ് ഈ ഒപ്പുമരം സഫലമാകട്ടെ എന്ന ആശംസയോ ടെ ഇത് ഉദ്ഘാടനം ചെയ്യുന്നു. നന്ദി. നമസ്കാരം.

- കേട്ടെഴുത്ത് : മിനീഷ് മുഴപ്പിലങ്ങാട്

Mob : 09495801386
E-Mail : minishpalm@gmail.com